10/11/2020

Θεολογική Σχολή Αθηνών: “Ο Άγιος Νεκτάριος αγάπησε τα ιερά γράμματα”

/ Επικαιρότητα

Δεν εορτάστηκε φέτος όπως άλλες χρονιές η μνήμη του Αγίου Νεκταρίου στη Θεολογική Σχολή Αθηνών λόγω των έκτακτων περιοριστικών μέτρων που έχουν επιβληθεί για τον περιορισμό της διασποράς του κορωνοϊού.

Με κείμενό της η Κοσμητεία της Θεολογικής Σχολής Αθηνών χαιρετίζει τη συμπλήρωση 100 χρόνων από την κοίμηση του Αγίου Νεκταρίου ο οποίος συνδέεται με την γεραρά Θεολογική Σχολή καθώς υπήρξε απόφοιτός της. “Ο Άγιος Νεκτάριος Κεφαλάς αγάπησε τα ιερά γράμματα και εργάστηκε ακατάπαυστα και με ειλικρινή πόθο, ώστε να καταστεί κοινωνός τους”, αναφέρει μεταξύ άλλων.

Αναλυτικά αναφέρει:

Η Θεολογική Σχολή του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών, εν μέσω των αυστηρών μέτρων πρόληψης και προστασίας από την πανδημία του κορονοϊού, κλίνει ευλαβικά το γόνυ και τιμά την επέτειο των εκατό ετών (1920-2020) από την κοίμηση του εν αγίοις συναριθμούμενου αποφοίτου αυτής Νεκταρίου Κεφαλά, Μητροπολίτου Πενταπόλεως της Αιγύπτου.

Γόνος της θρακικής γης, και «ἀρετῆς φίλος γνήσιος» από την αρχή ήδη του βίου του, ο Άγιος Νεκτάριος Κεφαλάς αγάπησε τα ιερά γράμματα και εργάστηκε ακατάπαυστα και με ειλικρινή πόθο, ώστε να καταστεί κοινωνός τους.

Εγγράφεται και φοιτά στη Θεολογική Σχολή Αθηνών, ως αριστούχος υπότροφος του κληροδοτήματος Παπαδάκη. Εξέρχεται του «ἱεροῦ τεμένους τῶν Μουσῶν» με το πτυχίο του «προλύτου» της Θεολογίας και αφιερώνεται στην ιερατική και ποιμαντική διακονία ως Μητροπολίτης Πενταπόλεως στην Αφρική. Εφαρμόζει και κηρύσσει διαπρυσίως τον «πρώτον νόμον», όπως ο ίδιος τον ονομάζει, την αγάπη προς τον Θεό και προς τον πλησίον ως αδελφό, ακόμη και όταν ο ίδιος ο Άγιος συκοφαντείται βάναυσα και διώκεται απροκάλυπτα.

Νέο κεφάλαιο προσφοράς και θυσίας ανοίγεται για τον Άγιο Νεκτάριο με το διορισμό του στη θέση του ιεροκήρυκα της Εκκλησίας της Ελλάδος και, αργότερα, με την ανάδειξή του ως Διευθυντή της περιπύστου Ριζαρείου Εκκλησιαστικής Σχολής, όπου με σθένος αλλά και ταπεινοφροσύνη που καταπλήσσει, λειτουργεί, διδάσκει, συγγράφει, νουθετεί, παρακαλεί και, προ πάντων, προσεύχεται για την πνευματική οικοδομή αρχών, στελεχών και σπουδαστών της Σχολής, αλλά και του σύμπαντος κόσμου.

Παράλληλα με τα καθήκοντά του στη Ριζάρειο, ο Άγιος της συγγνώμης καθίσταται σοφός οδηγός γυναικείας μοναστικής αδελφότητος, την οποία ο ίδιος εγκαθιστά στο νησί της Αίγινας, και για την οποία με πολύ κόπο και φροντίδα εργάζεται ως «νυμφαγωγός εις Χριστόν» μέχρι το τέλος του επίγειου βίου του, την 9η Νοεμβρίου 1920, στο Αρεταίειο Νοσοκομείο των Αθηνών.

Θαυματουργεί ευθύς αμέσως μετά την εκδημία του και σύμπασα η ανά την οικουμένη Ορθόδοξη Εκκλησία, αναγνωρίζοντας στο πρόσωπό του τον «ἔνθεον θεράποντα Χριστοῦ», και τον πολύφωτο αστέρα του όντως αγαθού, τιμά πανηγυρικώς την αγία μνήμη του.

Ας είναι η διδασκαλία και τα έργα του φωτεινός οδοδείκτης του βίου όλων μας «πρὸς δόξαν τοῦ Θεοῦ τοῦ δοξάζοντος τὴν στρατευομένην αὐτοῦ Ἐκκλησίαν».